

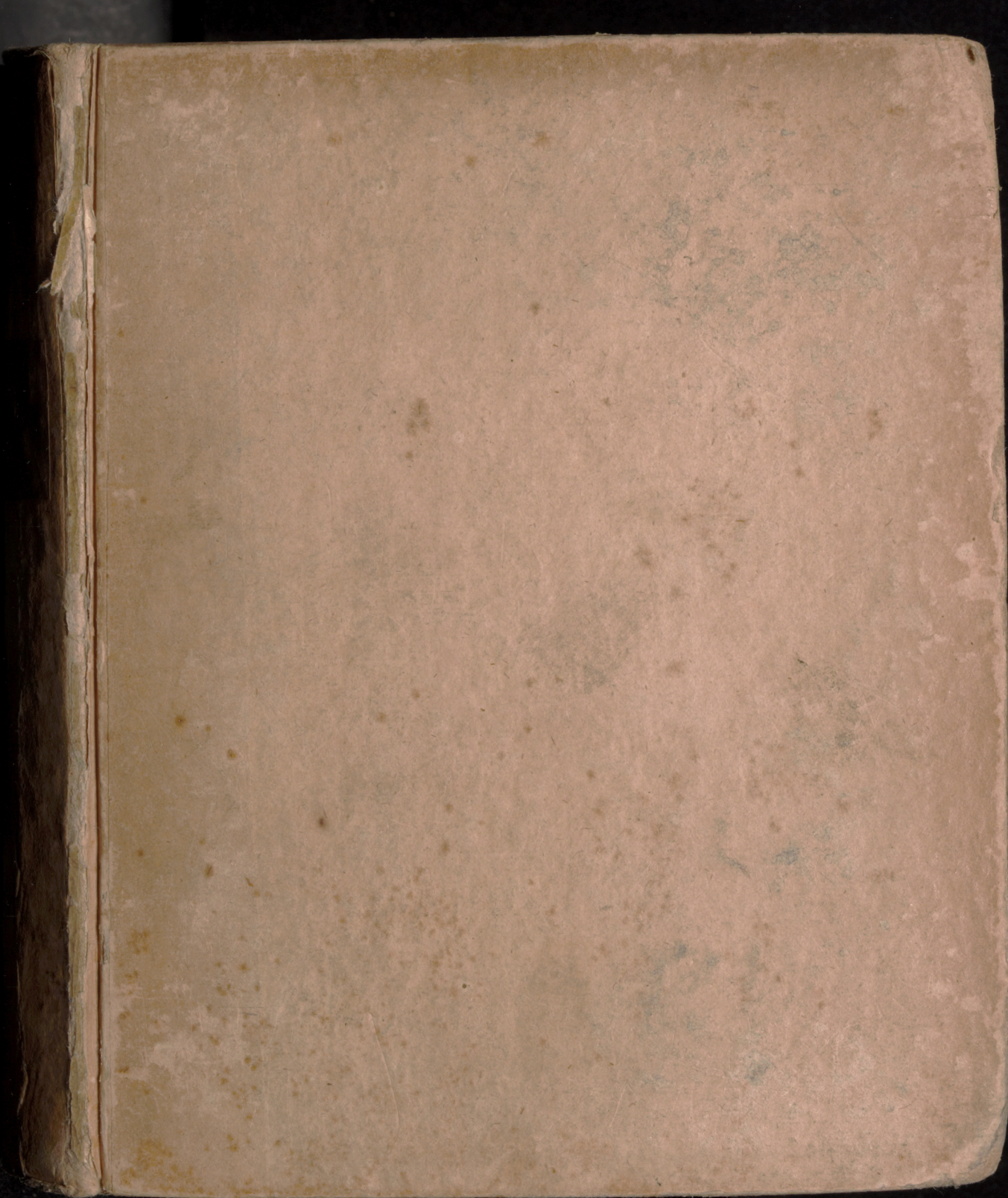
**Rector Et Senatus Academicus Civibus Academiae Fridericianae Buetzoviensis
Solemnia Natalitia Domini Nostri, Jesu Christi, Pie Celebranda Indicunt,
Praemissa Meditatione De Insigni Jacobi, Fratris Domini, Inter Veteres
Christianos Auctoritate : [P. P. Sub Sigillo Academico Ipsis Feriis Natalitiis
Christi A. MDCCLXIII.]**

Buetzovii: Fritzius, [1763]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn830115226>

Druck Freier Zugang

Vin. Proprietas sive Dupl.

71

572

Fa-1092 (n.)

- N. 1. Wippel *Labum sub Daniel Eremita.*
 N. 2. Christoffelius *lingularia oettingensia*
 N. 3. la providence ne s'interesse point à l'individu mais à l'espece.
 N. 4. Tychsen *abbreviaturarum hebraicarum supplementum* l.
 N. 5. Burfcher de gaza derelicta futura ad illustrandum locum Zeph.
 N. 6. Ernesti de praeparata corpori et sanguini Christi in coena sacra.
 N. 7. ~~Ernesti~~ de Concilio Tridentino par. I.
 N. 8. Aepinus Imp. Caroli Ch. merita in rem sacram.
 N. 9. Charvius de sapientia sanctissima rite colenda.
 N. 10. Tychsen de delectu veterum ebraeorum digestus l.
 N. 11. Witte de genuina S. G. universali natione.
 N. 12. Boederlein de finibus theologiae dogmaticae et moralis recte
 constituendis.
 N. 13. Weidenes quod salus aeterna non meritis nostris sed solum Dei
 gratia, per meritum Christi acquisita sit talis.
 N. 14. Idem Regitur male regens et fanaticis reditum ad Papam
 frustra suadens.
 N. 15. Rufius de veris sinceris peccatoris Christi requisitis etc.
 N. 16. Zaachie de lege aequilibrata in natura observata etc.
 N. 17. Schmid Versio Alexandrina optimum interpretationis librorum
 sanctorum praedictum
 N. 18. Richter de theologo Dei Romine ad 2 Thim. III. 17.
 N. 19. Schubert de iudicio Joannis Calvini et Figurarum in causa
 Haereticorum
 N. 20. Zachariae de usu dogmatico nomini filii Dei.
 N. 21. Emmerling interpretatio. Num. XXII. 20-35.
 N. 22. Hoerfelmann de divina punctorum vocalium et accentuum
 codicum hebraeorum origine
 N. 23. Haempfer de modo praedicationis Paulinae per exegesis dicti
 I Cor. II. 4. 5.
 N. 24. Idem de modo praedicationis etc.
 N. 25. Haestner *Enquiry - Grundriss des Christlichen Glaubens* etc.
 N. 26. Christoffelius de vita Pamingerorum commentarius etc.
 N. 27. Becker quaestio: an aeterna annihilatio hominum peccatorum
 fore etc.

- N. 28. Rector et senatus academicus civibus Academiae Fredericianae Butowien-
 N. 29. Gauronius de poena hereticorum etc.
 N. 30. Doederlein de vero usu atque abusu rationis humanae in rebus divinis
 N. 31. Idem de usu atque abusu rationis etc.
 N. 32. Rector Academiae Lipsiensis Pentecostales ferias etc.
 N. 33. Rector et senatus academicus civibus Academiae Fredericianae Butowien-
 N. 34. Academiae Fredericianae Butowienfis Rector et senatus acade-
 micus memoriam resurrectionis Christi etc.
 N. 35. Idem solennia natalia Domini nostri Jesu Christi etc.
 N. 36. Zachariae Christus $\pi\epsilon\omega\tau\omicron\tau\omicron\kappa\omicron\varsigma\ \epsilon\kappa\ \tau\omega\upsilon\ \rho\epsilon\gamma\mu\epsilon\upsilon$
 N. 37. Rector et senatus academicus Butowienfis etc.
 N. 38. Zachariae Christus $\pi\epsilon\omega\tau\omicron\tau\omicron\kappa\omicron\varsigma$
 N. 39. Rector et senatus academicus Butowienfis etc.
 N. 40. Marricus de jurisprudentia divina ex codice sanctissimo
 N. 41. Becker an Gn. D. Teller nisi negata vera spiritus deitate etc.
 N. 42. Idem an Christus in sua explanatione et ascensione etc.
 N. 43. Chrysander de fundamento explanationis Christi Rominis maiestatis
 N. 44. Idem recensio scriptorum eruditorum
 N. 45. Rottboell de vestibus et calceis Israelitarum.
 N. 46. Trendelenburg de Judaeis etc.
 N. 47. Ministerii quæ Hamburgh Pastoralis scriptum etc.
 N. 48. Rector universitatis ad solennia paschalia etc.
 N. 49. Quistorp de ratione modoque quo peccati fomes etc.
 N. 50. Becker creationis universi gloria filio Dei etc.
 N. 51. Quistorp de 1° cap. Pauli (1 Cor. 1. 5)
 N. 52. Pries de sanctis angelis et apostolorum etc.
 N. 53. Detharding de cura infantum recens natorum penes etc.
 N. 54. Martini de non usu iudicii denuntiatorii in Megapoli.

RECTOR ET SENATUS ACADEMICUS
CIVIBUS
ACADEMIAE FRIDERICIANAE
BUETZOUIENSIS
SOLEMNIA NATALITIA
DOMINI NOSTRI,
JESU CHRISTI,
PIE CELEBRANDA
INDICUNT,
PRAEMISSA MEDITATIONE
DE
INSIGNI JACOBI, FRATRIS DOMINI,
INTER VETERES CHRISTIANOS
AUCTORITATE.

BUETZOVII

TYPIS JOHANNIS GOTTHELFI FRITZII, SEREN. PRINC. AUL.
ET ACADEM. TYPOGR.

Quum ad pie celebranda solemnia natalitia Domini nostri praeterito anno inuitarem, de fraterno CHRISTUM inter & homines nonnullos vinculo egimus, atque in primis eorum, qui in sacris libris fratres eius ob cognationem propinquam appellantur, mentionem iniecimus, qui non solum ipsi sibi duxerunt honori propiorem hanc cum CHRISTO coniunctionem, sed & ob eandem ab aliis CHRISTI cultoribus in honore sunt habiti. Maxima tamen JACOBUM non hanc solum ob causam, sed & alias ob virtutes & propria merita inter CHRISTI cultores primorum temporum polluisse auctoritate, partim tunc demonstratum est, partim iam vberius demonstrabitur. Exempla insignis venerationis virorum cum CHRISTO cognatione iunctorum nos docent, eo magis ipsum CHRISTUM, filium Dei hominumque fratrem, venerari, & magni facere eius cum hominibus arctissimam coniunctionem, quam homo ex homine natus iniit, atque nostram naturam in honore habere a

CHRISTUM

CHRISTO adeo honoratam. Exempla eorum, qui ob CHRISTI cultum fidemque eximiam, nec non ob vitae morumque sanctitatem ingentem, atque ob merita insignia in rem *Christianam* aliis etiam doctoribus sibi paribus magis honorari meruerunt, attentionem nostram & aliis imitanda proponi merentur, in primis nostro tempore, quo ardor pro honore CHRISTI vindicando, & ex fide ardente oriens vitae sanctitas morumque integritas magis magisque exstingui videntur EBR. XIII. 7. In praesenti itaque auctoritate insigni poluisse JACOBUM, indubiis argumentis demonstrabimus, atque causas honoris huius praecipui inuestigabimus.

Inter apostolos fuisse aliquem ALPHAEI filium, JACOBUM, indubium est, qui ob distinctionem a filio ZEBEDAEI iussu HERODIS capite plexo ACT. XII. *minor* vocatus MARC. XV. 40. non ob minorem eius auctoritatem & dignitatem, sed vel quod aetate vel munere & vocatione ad apostoli munus altero JACOBO posterior fuit. In apostolorum censu inter ultimos referri solet, quin praeter JUDAM *Iscariotem* cum fratribus suis, JUDA & SIMONE, ultimum occupat locum MATTH. X. 3. MARC. III. 18. LUC. VI. 15. ACT. I. 13. quod iterum ob minorem factum non est dignitatem, cuius ratio in ordinanda apostolorum serie nulla habetur, cum CHRISTUS potius omnes pares declaret, atque de maiori dignitate inter discipulos suos contentionem saepius damnet. Neque ab hoc ALPHAEI filio JACOBUM, fratrem Domini, qui *Hierosolymis* coetui *Christiano* praefuit, fuisse diuersum, quod nonnulli arbitrati sunt, qui vel apostolum hunc fuisse negant, vel tres in apostolorum collegio JACOBOS fuisse, addito vno post CHRISTI adscensum, existimarunt (quod paucis inter veteres teste HIERONYMO *comm. in c. I. ad Gal.* visum), iam a permultis, ipsisque nobis in scripto ante memorato est demonstratum. Interim id adhuc obseruamus, inter ipsos veteres scriptores, qui in hac fuere opinione, plures sibi ipsis non constare, modo ad hanc,

hanc, modo ad alteram sententiam propendentes, pluresque huic sententiae a nobis reiectae fauisse, quod episcopi certae alicuius ecclesiae munus cum doctoris communis seu apostoli munere parum consistere posse existimarunt. Quum vero JACOBUS, PETRUS & JOANNES doctrinam CHRISTI in primis inter *Judaeos* annunciandam suscepissent GAL. II. 9. sine dubio necessarium duxerunt, reliquis longiora suscipientibus itinera, ut JACOBUS *Hierosolymis*, in ipsa primaria vire *Judaeae*, subsisteret, quorsum tam ob alias causas quam ob festa celebranda maiora ingens fieri solebat *Judaeorum* ex omnibus regionibus confluxus, inter quos itaque JACOBUS apostoli munereungebatur. At quum sedem fere perpetuam *Hierosolymis* fixisset muneris apostolici causa, quis rectius ipsi coetui *Christiano Hierosolymis* iam collecto praefici poterat, quam ipse JACOBUS? Etsi itaque reliqui apostoli ob longiora itinera episcoporum muneribus simul fungi non poterant, hic tamen utrumque, apostoli & episcopi, munus recte simul potuit administrare. Quod eam ob causam fuit praemittendum, ne personas miscere videamur, si cuncta, quae de auctoritate JACOBI apostoli & episcopi *Hierosolymitani* dicuntur, in fratrem Domini dicta esse existimamus.

In praecipuo honore fuisse JACOBUM, fratrem Domini, multis testimoniis & argumentis probari potest, inter quae PAULI testimonium primo videndum est loco, qui, JACOBI, PETRI & JOANNIS mentionem faciens, addit οἱ δοκῶντες ὅλοι εἶναι GAL. II. 9. quo certe indicatur, in ingenti eos fuisse auctoritate. Quum enim adversarii PAULI multas ei obiicerent difficultates, quod doctrinam ipsius cum reliquorum apostolorum doctrina non convenire ubique spargebant, PAULUS, cum his se plane consentire, praecipue demonstrandum sibi esse duxit, quod eorum praecipua sit auctoritas, ut eo feliciter malevolis illis rumoribus obviam iret. Id interim non nego, maiorem vix his PAULI ver-

bis JACOBO attribui auctoritatem, quam reliquis apostolis, qui omnes iure *ἐϋλοι* erant vocandi. Sibi enim soli opponit tres apostolos illos, cuius auctoritatem minorem esse, quam reliquorum apostolorum, falsi doctores contendebant, sine dubio causam allegantes, quod inter perpetuos comites CHRISTI in terris viventis & docentis non fuerit, sicut reliqui apostoli. Quam ob rem ipsi falsi doctores non negabant, *ἐϋλους* etiam esse reliquos CHRISTI comites, quos apostolos constituerat, sed quum probabile sit, reliquos statim post CHRISTI ascensionem *Hierosolymis* in longius distitas regiones discesse, tres illi, qui in *Judaea* manserant, reliquis notiores fuere falsis doctoribus, faciliusque conveniri a PAULO poterant. Non igitur negat PAULUS, vere eos fuisse columnas, neque reliquos etiam pro columnis esse habitos, neque se ipsum gratia diuina eadem, qua reliqui apostoli, pollere auctoritate, sed id tantum negat, eandem sibi esse tributam a falsis doctoribus auctoritatem, seu se cum reliquis apostolis inter *ἐϋλους* a maleuolis his turbatoribus numerari. Honor itaque praecipuus JACOBO habitus aliis potius, quam hoc testimonio, est comprobandus, quum ei hic nulla nisi omnibus apostolis communis tribuatur auctoritas.

Praecipuam JACOBI auctoritatem nonnulli etiam ex eo probant, quod in conuentu *Hierosolymis* ob litem *Antiochiae* ortam dirimendam celebrato sententiam dixerit. Etsi vero omnes eius sententiam approbabant, non tamen auctoritatem eius hac in re sequebantur, sed decisionem litis, quam doctrinae CHRISTI & prudentiae *Christianae* maxime consentientem videbant, & in qua cum PETRO quoque, quod ad caput rei pertinebat, conueniebat, calculo suo approbabant, rei igitur veritatem potius, quam alicuius auctoritatem spectabant. Si vero JUDAS, munere non minor JACOBO, frater Domini, in epistolae suae inscriptione nomine fratris JACOBI se ipsum distinguuit, haud obscure eius ingentem celebritatem & famam indi-

dicat, qua non solum *Hierosolymis*, sed etiam omnibus sanctis, ad quos litteras suas dabat JUDAS, innotuerat, simul vero modestiam insignem prodit, quum fratrem CHRISTI appellare se potuisset & apostolum eius, malit vero ipso nomine famam suam fratris, JACOBI, celebritati postponere.

Alia in scriptorum vetustiorum scriptis inuenimus argumenta ingentem JACOBI auctoritatem probantia. Honoris causa eum plerumque fratrem Domini appellari, iam in scripto ante citato diximus, sicut & sequenti tempore nomen ἀδελφός inde ortum, quo inter alios ANASTASIUS *Sinaita* in *homil. de S. synaxi* T. III. *Lect. CANISII*, p. 78. & GEORGIUS *Syncellus* ad A. C. 37. p. 329. vtuntur, atque *recognitiones* CLEMENTI *Romano* suppositae c. LXVIII. τοῦ πρώτου καὶ μεγάλου ἀρχιερέως ἀδελφὸν καὶ διάδοχον eum vocant. Inueniuntur apud nonnullos scriptores etiam elogia, quae eum non solum omnibus apostolis praeferunt, sed etiam caput eorum & principem faciunt. *Episcoporum principem, apostolorum episcopum, Archiepiscopum* eum appellant eadem *recognitiones* l. c. & in primis memorabile est elogium, quo eum ornat HESYCHIUS, presbyter *Hierosolymitanus* sec. V. apud PHOTIUM *biblioth. cod.* 275. πῶς ἐγκωμιάσω τὸν τοῦ Χριστοῦ δοῦλον καὶ ἀδελφόν, τὸν τῆς νέας Ἱερουσαλὴμ ἀρχιεράτηγον, τὸν τῶν ἱερέων ἡγεμόνα, τῶν Ἀποστόλων τὸν ἑξάρχον, τὴν ἐν κεφαλῇ κορυφὴν, τὸν ἐν λύχνοις ὑπερλάμποντα, τὸν ἐν ἄστροις ὑπερφαινόντα; Πέτρος δημήγορεῖ, ἀλλ' Ἰάκωβος νομοθετεῖ, καὶ ὀλίγαι λέξεις τὸ τοῦ ζητήματος συνέσειλαν μέγεθος, κ. τ. λ. Addit TH. ITTIGIUS in *selectis capitibus histor. eccl. primi seculi* p. 233. CLEMENTEM *Alexandr.* ex RUFINO, interprete EUSEBII, dicentem, PETRUM, JACOBUM & JOANNEM, etfi a CHRISTO caeteris praelatos, primatus tamen gloriam sibi non vindicasse, sed JACOBUM minorem apostolorum episcopum fecisse. At in *graeco*. EUSEBII textu JACOBUS *Iustus* non *apostolorum*,
sed

fed *Hierosolymorum* episcopus constitutus esse dicitur. Vide locum [ex CLEMENTIS *hypotyposes* l. VI. citatum in EUSEBII H. E. L. II. c. 1. quam ob rem huc recte trahi nequit. In inscriptione epistolarum ad JACOBUM hunc CLEMENTI Romano suppositarum titulo insignitur ἐπισκόπαν ἐπισκόπου διέποντες τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀγίαν Εβραίων ἐκκλησίαν καὶ τὰς πανταχῇ Θεοῦ προνοίᾳ ἰδρυθείσας καλῶς. Ex quibus omnibus quidem colligitur, ex ingenti auctoritate JACOBI originem traxisse haec elogia, at primatum eius inter apostolos reliquos ex ea demum sequentibus temporibus a nonnullis effectum esse, quum reliquorum principem neminem constituerit CHRISTUS, ipse omnium pari munere vestitorum princeps & dominus. Interim si PETRI primatum agnouissent scriptores allegati, iniurii in eum fuissent, honores ipsi a CHRISTO concessos alii tribuentes, PETRUMque ipsum alii subiicientes. Et si CLEMENS *Alex.* episcopum reliquorum apostolorum non faciat JACOBUM, satis tamen diserte, quemquam eorum primatus honorem sibi vindicasse, negat, hinc & PETRUM honorem illum tributum sibi voluisse.

Plane omnino singularis fuisset auctoritas JACOBI inter ipsos *Judaeos*, si verum esset, patuisse ei omni tempore ingressum in sanctissimum templi locum, ideoque pontificis instar veste linea & bractea vsum eum esse, quod praeter pontificem maximum nemini permissum, neque huic omni tempore, sed vno saltim quotannis die. Vnicus huius narrationis auctor est HEGESIPPUS, ex cuius *commentariorum* libro V. haec referunt EUSEBIUS H. E. L. II. c. 23. HIERONYMUS *de viris illustribus* c. 2. ABDIAS *Babylonius* in *historia certaminis apostolici*, & EPIPHANIUS *haer.* XXIX. §. 4. & LXXXVIII. §. 13. 14. qui omnes ex eodem fonte hausere. HEGESIPPUS enim, citante EUSEBIO, τούτῳ μόνῳ, αἶτ, ἐξῆν εἰς τὰ ἁγία εἰσιέναι. οὐδὲ γὰρ ἐρεοῦν ἐφόρει ἀλλὰ σίνδονας, καὶ μόνος εἰσῆρχετο εἰς τὸν ναόν.

ναὸν. ἠγρίσκετό τε κείμενος ἐπὶ τοῖς γόνασι, καὶ αἰτούμενος
 ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἄφεσιν, ὡς ἀπεσκληκέναι τὰ γόνατα αὐτοῦ δι-
 κην καμῆλου. Recte vero iam dudum haec historia reliquis
 fabulis annumerata est, ex nimia HEGESIPPI in credendo faci-
 litate rerumque, de quibus scripsit, imperitia ortis. Quis
 enim persuadebit sibi, pontificem agere inter *Judaeos* licuisse
 homini *Christiano*? a sacerdotibus, hostibus *Christianorum* in-
 fensissimis, homini *Christiano*, eique neque ex familia sacerdo-
 tum, neque ex tribu *Leuitica* oriundo, permissum esse ingres-
 sum in adytum, & quidem omni tempore, quod nemini vn-
 quam hominum licuit? Forte de precibus frequentibus & ar-
 dentibus JACOBI locutiones improprie intelligendas ab aditu
 ad sanctissimum desumtas inuenit HEGESIPPUS, quas pro cre-
 dulitate sua proprie accepit, in primis quum lineas vestes, forte
 non minus improprie explicandas, huic opinioni fauere puta-
 ret. *Bracteam* enim addidit EPIPHANIUS.

Cognomina honorifica JACOBI rectius, ingentem eius
 famam fuisse, demonstrant. JUSTUS enim ob eximiae virtutis
 famam est appellatus. Ὁ ὀνομασθεὶς ὑπὸ πάντων Δίκαιος ἀπὸ
 τῶν τοῦ Κυρίου χρόνων μέχρι καὶ ἡμῶν, atque rursus: διὰ γέ-
 τοι τὴν ὑπερβολὴν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Δίκαιος,
 ait HEGESIPPUS apud EUSEBIUM l. c. qui & ipse ob eximiam
 virtutem ab antiquis cognominatum eum ita dicit L. II. c. 1.
 Praeterea aliud cognomen memorat ei datum, nimirum OB-
 LIAS, quod explicat HEGESIPPUS per περιοχὴν τοῦ λαοῦ καὶ
 δικαιοσύνην, l. c. atque ex eo repetunt EPIPHANIUS *haer.* 78. &
 JOBIUS apud PHOTIUM cod. 222. Si nominis explicatio ab
 HEGESIPPO tradita admittatur, quod non omni difficultate
 carere videtur, ingens JACOBI fama recte inde colligi posset.
 Sunt tamen, qui nomen hoc alio modo explicare satagunt, at-
 que ex ALPHAEI nomine corruptum credunt, de quo viden-
 dus EM. LUC. VRIEMOET *observationum miscell.* L. I. c. 13.

p. 107. seqq. cuius explicatio minorem tamen adhuc probabilitatem habere videtur. Adderemus etiam concursum hominum aegrotorum ad fimbriam eius tangendam, qui ingentia dona ei concessa atque famam eximiam probare posset, nisi vnus HIERONYMI testimonio haec dicerentur, qui *comm. in c. 1. ad Gal. virum tantae sanctitatis & rumoris in populo eum vocat, ut fimbriam vestimenti eius certatim cuperent attingere*, etsi res ipsa non sit improbabilis, quod certum est, eiusmodi dona miraculosa omnibus apostolis esse concessa, pluresque simili modo a PETRO esse sanatos ACT. V. 12. seqq.

Addimus adhuc ea, quae de morte JACOBI referuntur. Dissentiunt quidem HEGESIPPUS atque JOSEPHUS in iis, quae de ea narrant, cum plura addat ille, ab hoc non relata, fusque fullonis interfectum eum tradat, dissensus vero iste tantus non est, ut plane reiicienda sit narratio HEGESIPPI, quippe qui lapidationem eius non negat, sed confirmat, atque quae refert de tentata persuasione JACOBI, ut fidem in JESUM publice abnegaret, populumque ab ea abstrahere tentaret, sine dubio ab ANANO eiusque iudicibus, quibus supplicium JACOBI tribuit JOSEPHUS *Antiq. Jud. L. XX. c. 8.* facta sunt, etsi iterum, quae addit de abductione in fastigium templi, ut ad plebem loqueretur, & de praecipitatione eius de fastigio illo, ex fontibus impuris hausta esse videntur. Neque ad rem nostram multum facit dissensus ille, qui non tam de ipsa JACOBI historia, quam de vestigiis ingentis eius auctoritatis sumus solliciti. Plura inveniuntur, si fides HEGESIPPO habenda, quod adfirmare non audemus, in ipsorum hostium sermonibus ad eum. Dixisse enim narrantur: *Σὺ δὲ πάντες πειθόμεθα. ἡμεῖς γὰρ μαρτυροῦμέν σοι καὶ πᾶς ὁ λαὸς, ὅτι δίκαιος εἶ, καὶ ὅτι πρόσωπον οὗ λαμβάνεις, & iterum: καὶ γὰρ πᾶς ὁ λαὸς καὶ πάντες πειθόμεθα σοι.* Denuo allocuti eum dicuntur: *Δίκαιε, ὃ πάντες πείθεσθαι ὀφείλομεν.* Accedit, poenituisset ho-

hostes facti sui, quod testimonium ingentis apud populum ponderis hac occasione expressum sit JACOBO, quo, quantum valuerit auctoritas JACOBI, confitentur. At non dubitamus, sermones hos inter fictos referre, ex quibus itaque parum colligi potest. Sepultura eius iuxta templum omni probabilitate caret, hinc & monumentum ei erectum, cuius ex eodem HEGESIPPO meminerunt EUSEBIUS & HIERONYMUS, iure fictum creditur, quod saltem post *Hierosolymam* a *Romanis* excisam superesse nequiuisset. Interim ex tot fabulis aëno sequenti ob JACOBI honorem augendum excogitatis colligi potest, quanti aestimatus sit sequenti illo tempore JACOBUS, cuius honorandi causa tot effictae sunt fabulae. Quod & adhuc magis apparet ex opera, quam dederunt scriptores, ipsis testimoniis *Judaeorum* ingentem eius auctoritatem probandi, inter quos non solum prudentissimos necem eius iniustissimam iudicasse ferunt, sed & causam vastationis urbis per *Romanos*. Οὕτω δὲ ἄρα, pergit EUSEBIUS, θαυμάσιός τις ἦν, καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀπασιν ἐπὶ δικαιοσύνη βεβόητο ὁ Ἰάκωβος, ὡς καὶ τοὺς Ἰουδαίων ἐμφρονεῖς δοξάζειν, ταύτην εἶναι τὴν αἰτίαν τῆς παραχρῆμα μετὰ τὸ μαρτύριον αὐτοῦ πολιορκίας τῆς Ἱερουσαλήμ. ἦν δὲ οὐδὲν ἕτερον αὐτοῖς συμβῆναι ἢ διὰ τὸ κατ' αὐτοῦ τολμηθὲν ἄγος. Neque illud est incredibile, fuisse inter ipsos *Judaeos*, quibus inter alia facinora tempore obsidionis *Hierosolymitanae* iniustum hoc supplicium in mentem redierit, quique illud inter reliqua atrocita facta, quibus *Hierosolyma* poenas divinas meruerit, referre non dubitauerint, in primis quum aliis argumentis constet, magnam fuisse famam pietatis JACOBI inter ipsos *Judaeos*. Displicuisse enim necem eius optimis quibuscunque, ipse testatur JOSEPHUS *Antiq. Jud.* L. XX. c. 16. Ὅσοι δὲ ἐδόκουν ἐπιεικέστατοι τῶν κατὰ τὴν πόλιν εἶναι, καὶ περὶ τοὺς νόμους ἀκριβεῖς, βαρέως ἤνεγκαν ἐπὶ τούτῳ. Quod non minus ob facinoris iniustitiam quam ob iuris usurpationem, quod

quod pontifici sine magistratus *Romani* consensu exercere non licebat, factum esse existimamus. Magis expressum testimonium adhuc ex JOSEPHO allegat EUSEBIUS l. c. & ex eo HIERONYMUS: Ταῦτα δὲ συμβέβηκεν Ἰουδαίοις κατ' ἐκδίκησιν Ἰακώβου τοῦ δικαίου, ὃς ἦν ἀδελφὸς Ἰησοῦ τοῦ λεγομένου Χριστοῦ, ἐπειδὴ περ δικαιοτάτον αὐτὸν ὄντα οἱ Ἰουδαῖοι ἀπέκτειναν. Paulo aliter refert ea HIERONYMUS: *Tradit idem JOSEPHUS, tantae eum sanctitatis fuisse & celebritatis in populo, ut propter eius necem creditum sit, subversam esse Hierosolimam.* At quum verba haec in JOSEPHI libris non inueniantur, EUSEBIUS ex HEGESIPPO haec hausisse videtur, ex quo forte & reliqui eadem repetierunt, in primis ORIGENES. In memoria fortasse habuit HEGESIPPUS locum ante ex JOSEPHO allegatum, eaque, quae de JOANNIS baptistae nece refert L. XVIII. c. 7. credidisse plures, ob eam HERODIS exercitum iusto iudicio diuino ab ARETA esse deletum. Vix enim conicere valeamus, qui factum sit, ut locus ille ex omnibus JOSEPHI codicibus postea sit deletus, quod in opinionem illam nos ducit, nihil eiusmodi a JOSEPHO esse scriptum. Resectis vero etiam omnibus fictionibus, id saltem ex cunctis & ex ipsis figuris apparet, JACOBI memoriam tanto in honore esse habitam apud veteres *Christianos*, ut, si quid in eius laudem potuerit cumulari, nulli pepercerint studio & labori, atque non deesse argumenta existimationem eius apud ipsos *Judaeos* cordatiores confirmantia.

Supereff, ut de causis praecipuae huius JACOBI prae reliquis etiam apostolis auctoritatis in ecclesia veteri *Christiana* simus solliciti. Prima, quae plerumque a veteribus allegatur, est singularis eius erga Deum CHRISTUMque pietas, atque vitae integritas. Saepius haec locis ex libris veterum ante citatis est celebrata, eximisque laudibus ornata. Etsi in HEGESIPPI narratione plura inueniuntur fabulis similia, illud tamen satis patet, CHRISTI nomen JACOBUM professum esse insigni cum

cum ardore, magna cum efficacia, ingenti cum fructu atque singulari inter omnes persecutiones & in mortis supplicio ipso constantia. Ardor eius in precibus, quas perpetuo genibus flexis fudit, praestantissimus laudatur, atque omnes sanctos mores eius consentitur. Addit HEGESIPPUS apud EUSEBIUM l. c. ab utero sanctum eum fuisse, nunquam eum vinum & siceram bibisse, a carnibus animantium abstinuisse penitus, caput eum nunquam totondisse, neque oleo unctum, neque balneo usum esse. Quod saltem, etsi *Nasiraeorum* votum ab eo susceptum non credimus, singularem eius continentiam & sobrietatem, & a voluptatibus terrenis abstinenciam probat, quibus virtutibus eo solentius operam dedit, ut omni tempore precibus cultuique diuino eo melius vacare posset, &, quae peccati plerumque esse solent nutrimenta, fugeret. Sicut itaque vita sancta & ardore pro CHRISTI honore egregium nomen inter *Christianos* fideique ingentis testimonium nancisci poterat: ita vita eius austeram veterumque *Nasiraeorum* & *Rechabitarum* similis *Judaeis* ipsis absque dubio valde placebat. Adde re possumus insignem prudentiam & demissionem ad *Judaeos*, ut scandalum omne apud infirmos adhuc legum *Mosaicarum* observationi fauente vitaret, quantum sine damno ipsius doctrinae CHRISTI fieri poterat. Sententia eius in conuentu *Hierosolymitano* approbata prudentiae huius testis est, nec non consilium PAULO datum ACT XXI. 18. seqq. ob quam prudentiam eo aptior erat ad docendos *Judaeos*, & ecclesiam *Christianam* inter ipsos collectam regendam.

CHRISTUM ipsum JACOBUM cum PETRO & JOANNE reliquis apostolis praetulisse, refert CLEMENS apud EUSEBIUM L. II. c. 1. quum eos ὑπὸ τοῦ κυρίου προτετιμμηένους dicat, ubi tamen dubium est, utrum JOANNIS fratrem, an nostrum intelligat, atque alio loco JACOBO, quem hic discrete *Iustum* vocat, PETRO & JOANNI tradidisse Dominum post reditum in vitam τὴν γνῶσιν, quam hi reliquis apostolis, atque

reliqui septuaginta discipulis impertuerint. At apparet facile, non recte illud probari, quum sine dubio τῇ γενῶσιν omnes simul spiritus sancti effusione acceperint, neque in historia evangelica vestigium inueniatur, hos reliquis a CHRISTO esse praelatos. Non dubitamus, occasionem datam esse huic opinioni eo, quod PETRUM, JACOBUM & JOANNEM aliquoties testes adhibuit rerum grauissimarum prae reliquis apostolis, vt transformationis suae in monte MATTH. XVII. 2. & angoris summi in horto MARC. XIV. 32. At sicut ex hoc non recte probatur illud, ita etiam JACOBUS, filius ZEBEDAEI, cum JACOBO nostro confunditur. Forte etiam ipse locus PAULI ex GAL. II. 9. de quo ante diximus, opinioni huic ansam dedit.

Alia ratio insignis honoris JACOBO habiti esse potuit, quod ecclesiae *Hierosolymis* collectae, quae tum prima atque praecipua erat, praefuit, quam quum prudentissime regeret, non solum *Hierosolymis*, sed & in vicinis regionibus ingentem nactus est famam. Plurimi a CHRISTO ipso eum ecclesiae huius episcopum ordinatum esse existimarunt, quod CHRYSOSTOMUS *serm. 38. in epist. 1. ad Cor.* EPIPHANIUS alique testantur, qui vero omnes sine dubio *recognitiones & constitutiones* CLEMENTI suppositas sequuntur, de quo videndus H. VALESIIUS ad EUSEBII L. VII. c. 19. quo loco ipse EUSEBIUS hoc dicit, etsi eis, quae L. II. c. 1. 23. dixerat, contradicat. Diserte enim ab apostolis post CHRISTI ascensum praefectum eum esse huic ecclesiae refert, quod & HIERONYMUS c. 2. *de viris illustribus* ex eo repetit. In primis vero CLEMENS apud EUSEBIUM L. II. c. 1. PETRUM, JACOBUM & JOANNEM inter se de primo honoris gradu non contendisse, ait, sed JACOBUM *Iustum Hierosolymorum* episcopum elegisse. Quod neque est improbabile, si *Iustus* hic cum JACOBO primum nominato est idem, de quo ante dubitauimus, quum muneris apostolici partes inter *Judaeos* administrandi inter se distribuerint, & JACOBO in primis *Hierosolymam* vicinasque regiones assi-

assignauerint, quocum GAL. II. 9. conferri potest. Nomen JACOBI post fata etiam diu ob munus hoc primum & prudentissime administratum in honore insigni esse habitum, ex eo praeterea perspicitur, quod refert EUSEBIUS L. VII. c. 19. cathedram seu thronum eius ad sua usque tempora conseruari & in magno honore haberi, qui & ipse inde concludere docet, quanta fuerit existimatio JACOBI ab initio ad sua usque tempora. Satis enim perspicue commonstrasse eo & veteres & sui temporis homines, dicit, quanto honore erga Deum amoris causa viros sanctos affecerint & adhuc afficiant.

Denique silentio praeteriri non debet inter causas honoris huius praecipui ipsa propinqua cum CHRISTO, salutis nostrae auctore, cognatio, a qua, quod ante iam diximus, cognominari solet. Etsi cognatio haec externa sine vera per fidem cum eo communione prodesse nequit, ab ipsis tamen discipulis eius veris pro honore recte agnosci potuit, si carnis quoque propinquitatem eum attingebant, sicut recte MARIAE, matri seruatoris, angelus atque ELISABETHA honorem, quo diuinitus affecta erat, gratulari poterant LUC. I. 28. 42. 43. alique ob eum beatam eam praedicare C. I. 48. XI. 27. Neque dubium est, propter CHRISTUM *Christianos* praecipue amauisse eos, quos ipse fratres agnoscebat, in primis si amore CHRISTI vero ardebant illi, eiusque causa omnia audebant, & ipsum mortis supplicium subire ob CHRISTI honorem non recusabant, sicut CHRISTI hostes iis etiam praecipue erant infensi, qui cognatione CHRISTO iuncti erant, de quo conferendus EUSEBIUS L. III. c. 19. 20.

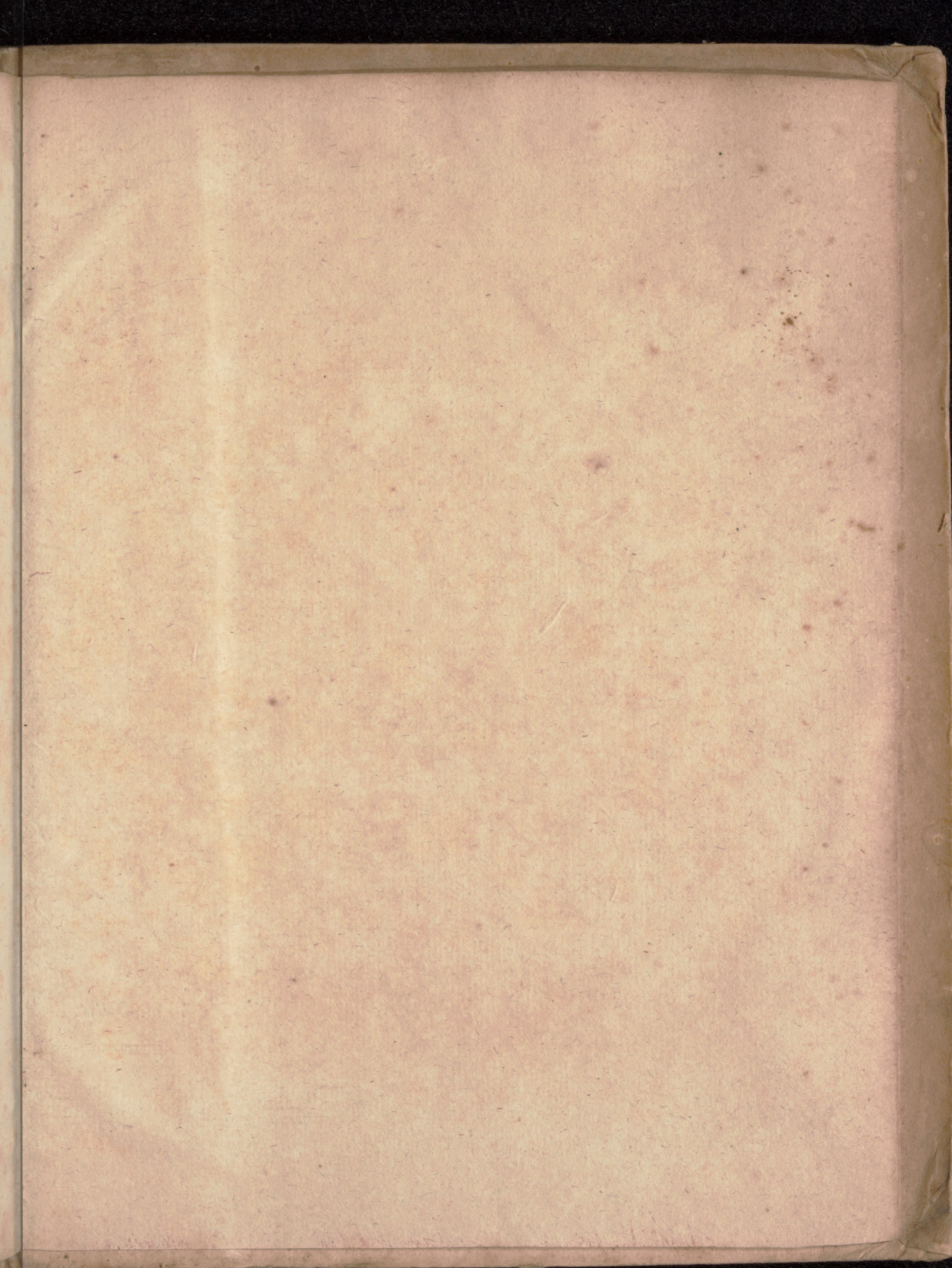
Nos vero, Ciues aestumatisimi, recte iam aestimare & honorare discamus eum, cuius causa omnia fecerunt & perpeSSI sunt viri meritis suis & constantia celebrati, pro cuius honore flagrabant illo ardore, qui ipsis merito nomen famamque peperit, cui fide adhaerere, quemque confiteri & imitari maximo sibi duxere honori, cuius etiam causa ab aliis praecipue
sunt

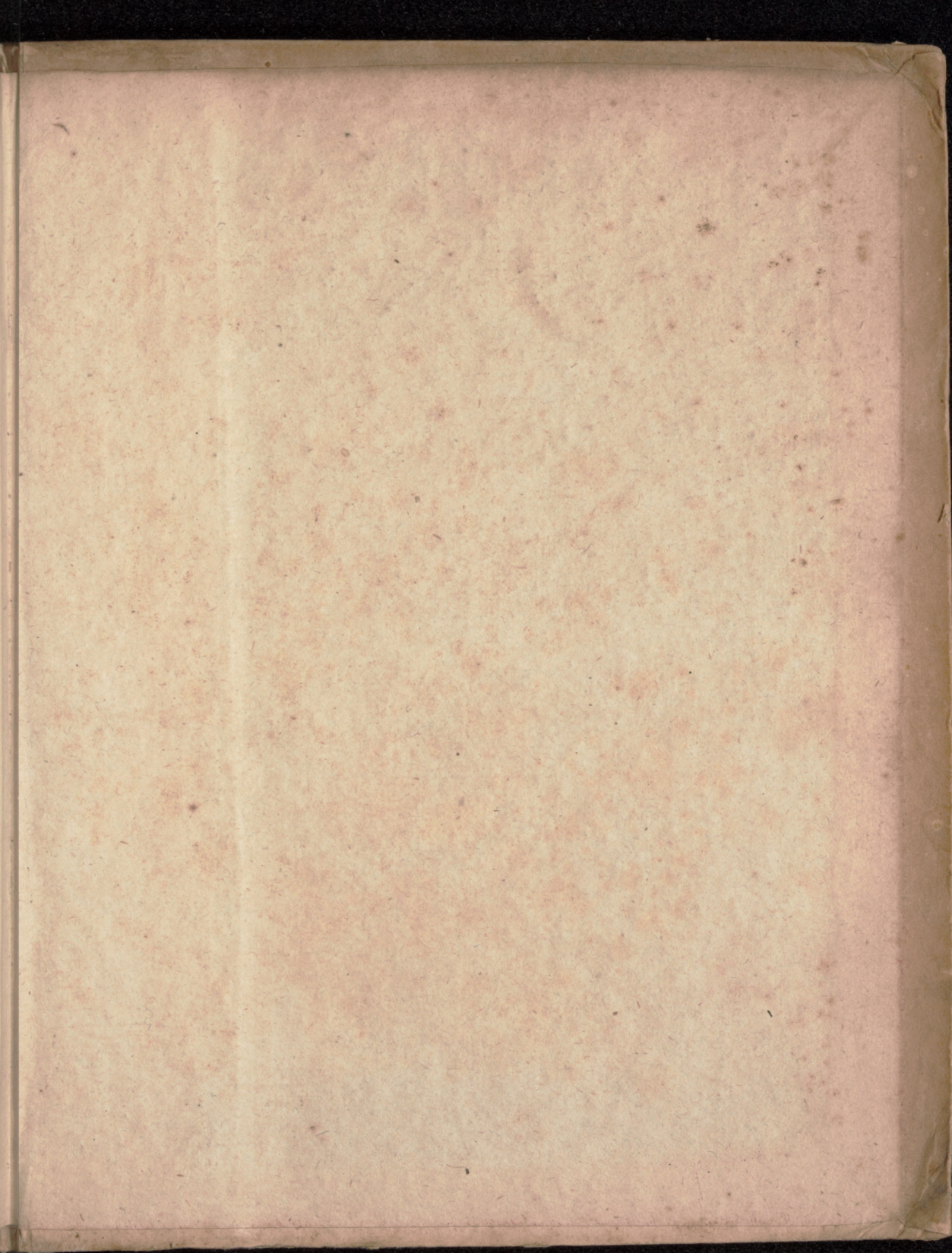
sunt amati & honorati. CHRISTUM, inquam, fratrem nobis natiuitate sua ex homine factum, tempore hoc, quo memoriam huius rei nobis grauissimae celebramus, recte venerari discamus. Veneremur eum non ore solum externaque doctrinae eius professione, sed vero erga doctrinam eius obsequio, quae eum fide diuinitus in nobis efficienda agnoscere & amplecti, eum solum salutis auctorem suspicere, eiusque, non nostro, merito niti, & viribus gratia concessis atque ex fide orientibus sanctissimum eius exemplum imitari nos iubet. Audiamus itaque his diebus doctrinam eius, ita vero eam audiamus, vt virtute eius etiam obsequamur ei, precibus ardentissimis veneremur eum, vt fructus salutare eius natiuitatis recte percipiamus. Absit omnis eius contentus, absit vita doctrina eius indigna. Sanctorum, qui vere eum sunt venerati, exempla adspiciamus, vt fidem eorum imitemur, in primis eorum, quos ipse communes hominum doctores constituit, quorumque scriptis diuinitus inspiratis de doctrina eius erudimur. Neque solos solemnes hos dies ei sanctos credamus, omnis potius vita nostra ei sit sancta. Sic enim recte demum celebrabimus hos dies, si mens nostra verbi diuini virtute eximia fructus percipiet perennes, fructus non in totam solum vitam nostram, sed & in aeternum nobis salutare. Quod ipse largiri velit, quem submissa mente veneramur, in aeternum celebrandus summis laudibus fidei & verae ipsius venerationis ἀρχηγὸς καὶ τελειώτης.

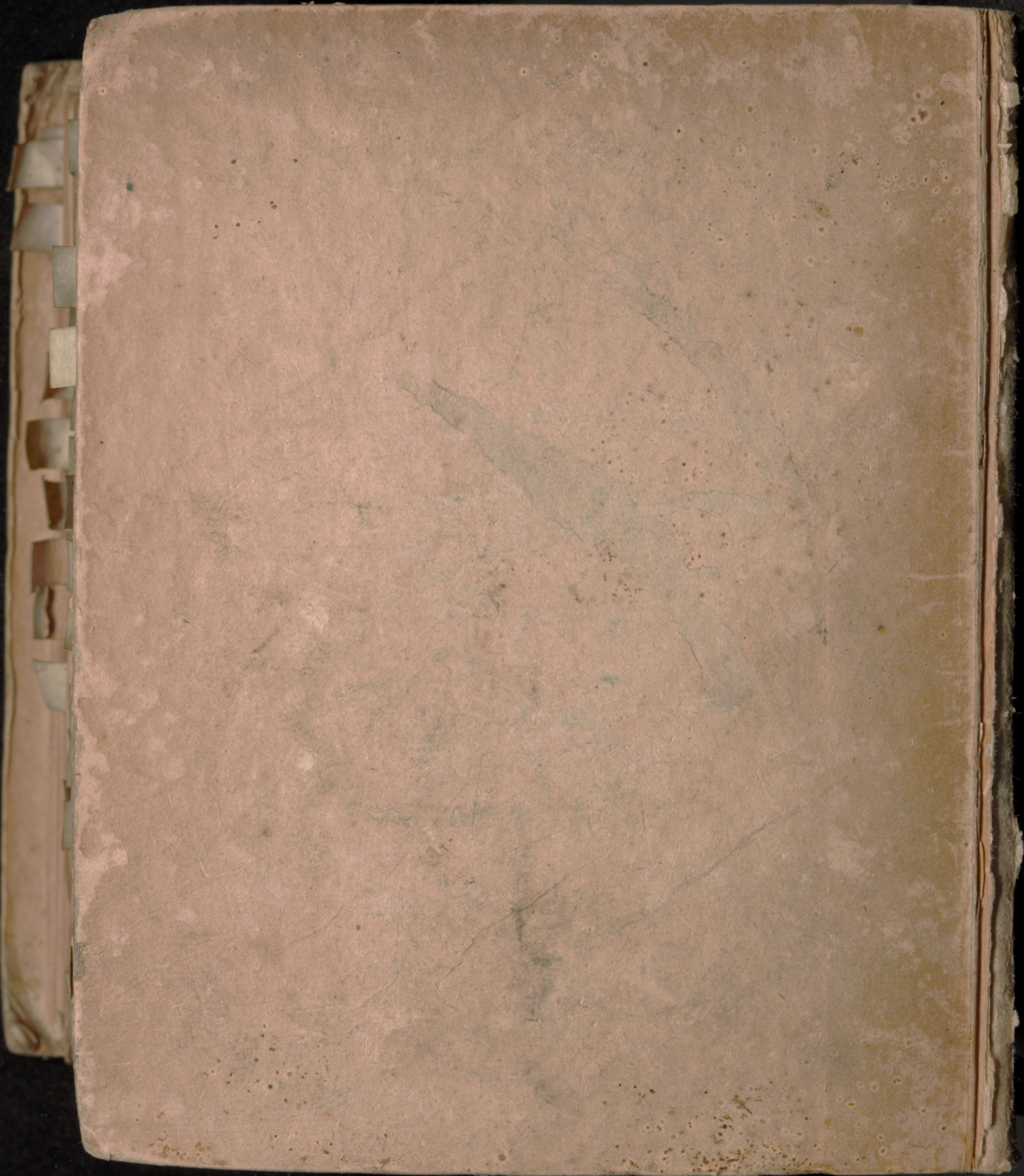
P. P. SUB SIGILLO ACADEMICO
IPSIS FERIIS NATALITIIS CHRISTI
A. MDCCLXIII.

solche verbotene handel, seint straffwürdig, und dem
terworfen, dahin sie die Rüge-Männer bringen sollen:
Verbrechen und fast unzählig andere mehr, so wieder Gote
und die moralischen Geseze streiten, so lange solche nicht
her ärgernuß, und thathandlung aufgebrochen, noch für
nal Richter gebracht, seind bißhero nicht beachtet, noch
für sünde gehalten, daher die Bosheit mehr und mehr
en, so dennoch durch die hülffe Gottes verhütet werden
dieses Sitten- und moral Gericht, durch Bestellung der
erumb wird stabiliret werden.

en aber die Rüge-Richter hiebey aller bescheidenheit sich
en, und unterscheid zumachen, unter schlechten Verbre
is menschlicher Schwachheit geschiehet, und durch ohnachte
gangen werden, oder da zugleich Bosheit mit untermene
r auch aus lauterm Vorsatz, und malitz geschehen, den
schaden, schimpff und Ungelegenheit zubringen, wiederumb
rbrechen in conatu nur bestanden, oder zur that und wür
erschlagen, item ob die verbrechere und beleidiger zur Ver
neiget, ihre fehler selbst bekennen, und verbitten, oder ob
slich wieder glaubhafte anzeige verneinen, ihre böse tha
ehen gleich in Worten oder Wercken, zuvertheidigen, und
n sich unternehmen, ob sie Besserung an ihnen zuspüren oder
e mehrmahls schon, in einem und andern Laster betroffen,
eret, und keine emendation geachtet, bey diesen und an
nmenden umbstenden die Mensur der Bestrafung zuneh
arnach solche zulindern oder zuschärffen seyn wird;
auch die Verbrechen so beschaffen, daß dieselben zur gefenck
, und darauff erfolgende Bestrafung solten gedeien, ist dem
Gericht, oder Fiscali davon bericht abzustatten, und die
g zugewarten.

der Bestrafung seind auch die Gradus admonitionis, &
Correctionis, nicht aus der acht zulassen, und solche für
n zuversuchen, weil dieses moral Gerichte, nicht, wie bey
inali iudicio gebreuchlich, mit Ketten und Bänden, noch
chwerd geführt wird, müste aber in Contumaces einige
ensura ergehen, so bannum Ecclesiasticum nach sich zöge,
ist

